

Aleuronové zrno

Zprvu to byla měkkost. Hmota, která se nebrání otisku. Orgány jiných světů se formovaly pod tlakem sedimentů, zbytkových pamětí, žárem proměny. Někde mezi spánkem a rozkladem se rodí přítomnost – nikoliv jako střed, ale jako napjatý moment mezi minulostí, která nezmizela, a budoucností, která se odmítá dostavit.

V této biosféře – po čase, po jménech, po hranicích – se ještě zachvívá to, co Donna Haraway nazývá „staying with the trouble“. Neexistuje tu řešení, pouze pokračování. Těla nebo jejich pozůstatky nejsou výpovědí o jedincích, ale ztělesněním provázanosti. Každá vrstva nese stopy doteku něčeho jiného, nerozeznatelného: živočicha, podhoubí, neklidného minerálu.

Instalace Nely Britaňákové není rekonstrukcí, je událostí, k níž se nemůžeme vztahovat zvnějšku. Je třeba do ní vstoupit jako do půdy, která ještě neví, co ponese. Keramická hmota, textilní porosty, tuhé švy a provlhlé obaly. To vše neslouží oku, ale doteku myšlenky. Je to svět, v němž přestává být důležité, kdo začal a kdo skončí. Každý aktant (ref. Jane Bennett) má svůj podíl na trvání, svůj vlastní výkon v síti hmotného života.

Tato síť nemá střed. Představa dominance, hierarchie, účelu – to vše zůstalo za stěnami skleníků a laboratoří, které kdysi slibovaly růst. Zde se neroste. Zde se proměňuje. Je to ekologie nestability, v níž každé vlákno ví, že není samo, a každé tělo tuší, že už není výhradně lidské.

Ale to, co se zpočátku jevilo jako krajina bezčasu, je náhle narušeno pohybem. Performance vstupuje jako vnitřní porucha (nebo snad rytmus?) organického systému. Tělo není interpret, ale součást. Nehermetické, proměnlivé, vždy napůl uvnitř, napůl mimo. Zčásti rušivý element, zčásti médium komunikace. V přeskakujících gestech, zrychleném dechu, únavě, která se zapisuje do hmoty, ožívá to, co nelze uchopit jinak než tělesností.

Pohyby, které zde probíhají, nejsou choreografiemi, ale úniky. Nestabilní zbytky biot, napůl tvorové, napůl environmentální situace, se sunou časem, který přestal měřit. Obnaženost se tu neodhaluje, ale sedimentuje jako vrstvy pod kořeny rostlin, jež se vzdaly růstu. Kostýmy nejsou oblečení, ale habitaty. Tělesnost zde není nositelem významu, ale citlivostí.

V této biosystémové fikci nefunguje paměť jako archív, ale jako zpětná vazba – feedback z minulých doteků, neklidných spojení, nedořečených forem. Aleuronové zrno není středem, ale zašifrovanou možností: zárodkem života, který se nevrací, ale zůstává otevřený.

A tak se zde trvá. Nikoliv v naději nebo zármutku, ale v nepojmenovatelném. Před tváří materiálu, který se nechce stát objektem, ale svědectvím. Před časem, který nevede nikam. Před příběhem, který nezačíná a nekončí.

Zrno tu dýchá. Možná klíčí. Možná nikdy nepřestalo.

Anežka Januschka Kořínková

Performance vznikla ve spolupráci s Terezou Miškařkovou, Violou Jáskovou a Weru Špundovou.

Aleuronové Zrno
Nela Britaňáková
Kurátorka: Anežka Januschka Kořínková

Aleuronové zrno

At first, there was softness—a substance that yields to touch. Organs of other worlds formed under the pressure of sediments, residual memories and the heat of transformation. Somewhere between sleep and decay, presence is born—not as a midpoint, but as a tense moment between a past that has not disappeared and a future that refuses to arrive.

In this biosphere—after time, after names, after boundaries—what Donna Haraway calls ‘staying with the trouble’ still trembles. There is no resolution here, only continuation. The bodies, or their remains, are not testimonies to individuals but an embodiment of interconnectedness. Each layer bears the trace of the touch of something else, something unrecognisable: an animal, mycelium, a restless mineral.

Nela Britaňáková’s installation is not a reconstruction; it is an event to which we cannot relate from the outside. It is necessary to enter it as if entering soil that does not yet know what it will bear. Ceramic matter, textile growths, stiff seams and damp packaging—none of this serves the eye, but the touch of thought. It is a world in which it ceases to matter who began and who will end. Each actant (see Jane Bennett) has its share in the duration, its own performance within the network of material life.

This network has no centre. The idea of dominance, hierarchy, purpose—all of that has been left behind the walls of greenhouses and laboratories that once promised growth. There is no growth here—only transformation. It is an ecology of instability, where every fibre knows it is not alone, and every body senses that it is no longer exclusively human.

But what initially appeared to be a timeless landscape is suddenly disrupted by movement. Performance comes into play as an inner disturbance (or perhaps a rhythm?) of the organic system. The body is not an interpreter, but a component—non-hermetic, changeable, always half inside, half outside. Partly a disruptive element, partly a medium of communication. In stuttering gestures, accelerated breathing, fatigue inscribed in matter, what cannot be grasped except through physicality comes to life.

The movements taking place here are not choreographies, but escapes. Unstable remnants of biotas, half-creatures, half-environmental situations, drift through a time that has ceased to be a measure. Bareness is not uncovered here but sedimented like layers beneath the roots of plants that have given up growth. Costumes are not clothing but habitats. Physicality is not a carrier of meaning here but a bearer of sensitivities.

In this biosystemic fiction, memory does not work as an archive, but as feedback from past touches, restless connections and unfinished forms. The aleurone grain is not a centre, but an encrypted possibility: the seed of life that does not return but remains open.

And so it persists here—not in hope or in sorrow but in the unnameable. Before the face of a material that does not want to become an object but a testimony. Before a time that leads nowhere. Before a story that has no beginning and no end.

The grain breathes here. Perhaps it is sprouting. Perhaps it never stopped.

Anežka Januschka Kořínková

The performance was created in collaboration with Tereza Miškaříková, Viola Jásková and Weru Špundová.

Aleuronové Zrno
Nela Britaňáková
Curated by: Anežka Januschka Kořínková